

1970-10-07

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Henning Christiansen

FAKTA

Dokumenttype:
Manuskript

Sprog:
Dansk

Arkivplacering:
HC arkiv Møn/HC Egne Tekster

DOKUMENTINDHOLD

Tekst om at synge "i vilden sky"

TRANSSKRIFTION

Han sad og så ud i luften, så rejste han sig gik ud midt i rummet og gav sig til at synge i vilden sky, midt på gulvet stod han og sang let logiske forløb og alligevel var det som om noget trængte sig på som han ikke selv anede eller ihvertfald havde klar fornemmelse af, hvornår indtræder punktet hvor man ved hvorfor, midt i sangen eller før da han sad på stolen, reflekteret sang eller det spontane, men nu stod han der og sang i vilden en vild sang, hysteriske udbrud vekslede med salmeagtige steder, som om klokken sommetider var halv ni. Det var ikke nogen dårlig stemme, men overhovedet ikke skolet og som sådan irriterende for mange og den rene fornøjelse for andre. Men han sang slet ikke for nogen, knapt nok sig selv, det eneste samspil han havde var fra en godt beskidt væg han stod og sang imod, nodebilledet var altså en beskidt væg, heller ikke det anfægtede ham, indimellem var det virkelig smukt, sart og nærmest gulligrødt, det grødede i stemme fik han af og til kontrol over og så var der klang på bastonerne og væggen svarede igen, han var stadig ikke ved bevidstheden, sanseløs stod han og svajede, kun optaget af sin sang, sådan må kanarien føle sig selv på de helt store ture, han sugede luft ind til blæsebælgen og drønedede den ud igen, det blev mindre og mindre hysterisk, hvad han sådan valgte at synge, eller blev tvunget til af sine stemninger, mer og mer samlede sangen sig om de kønne beherskede midtertoner, han sluttede med noget temmelig velformet midt på lejet og tænkte at nu var det tid til kaffe. Standsede, vendte sig og ca. 5 sekunder efter fandt han sig for fuld tryk syngene den her: "Grøn er vårens hæk". Han var højt oppe den morgen.

Henning Christiansen

7.10.70

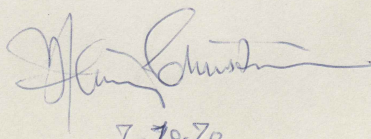
Han sad og så ud i luften, så rejste han sig og gik ud midt i rummet og gav sig til at synge i vilden sky, midt på gulvet stod han og sang ret logiske forløb og alligevel var det som om noget trængte sig på som han ikke selv anede eller ihvertfald havde klar fornemmelse af, hvornår indtrædet punktet hvor man ved hvorfor, midt i sangen eller før da han sad på stolen, reflekteret sang eller det spontane, men nu stod han der og sang ~~ixvild~~ en vild sang, hysteriske udbrud vekslede med salmeagtige steder, som om klokken sommetider var halv ni. Det var ikke nogen dårlig stemme, men overhovedet ikke skolet og som sådan irriterende for mange og den rene fornøjelse for andre. Men han sang slet ikke for nogen, knapt nok sig selv, det eneste samspil han havde var fra en godt beskidt væg han stod og sang imod, nodebilledet var altså en beskidt væg, heller ikke det anfægtede ham, indimellem var det virkelig smukt, sart og nærmest gulligrødt, det grødede i stemmen fik han af og til kontrol over og så var der klang på bastonerne og væggen svarede igen, han var stadig ikke ved bevidstheden, sanseløs stod han og svajede, kun optaget af sin sang, sådan må kanarien føle sig selv på de helt store ture, han sugede luft ind til blæsebælgen og drøede den ud igen, det blev mindre og mindre hysterisk, hvad han sådan valgte at synge, eller ~~ix~~ blev tvunget til af sine stemninger, mer og mer samlede sangen sig om de kønne beherskede midtertoner, han sluttede med noget temmeligt velformet midt på lejet og tænkte at nu var det tid til kaffe. Standsede, ventte sig og ca. 5 sekunder efter fandt han sig for fuld tryk syngende den her: "Grøn er vårens hæk". Han var højt oppe den morgen.

Henry Christen

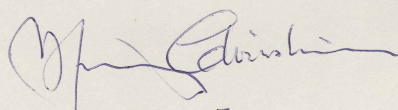
7. 10. 70

2

Han sad og så ud i luften, så rejste han sig gik ud midt i rummet og gav sig til at synge i vilden sky, midt på gulvet stod han og sang ret logiske forløb og alligevel var det som om noget trængte sig på som han ikke selv ~~ikke~~ anede eller inverterfald havde klar fornemmelse af, hvornår indtræder punktet hvor man ved hvorfor, midt i sangen eller før da han sad på stolen, reflekteret sang eller det spontane, men nu stod han der og sang en vild sang, hysteriske udbrud vekslede med salmeagtige steder, som om klokken som neti-der var halv ni. Det var ikke nogen dårlig stemme, men overhovedet ikke skolet og som sådan irriterende for mange og den rene fornøjelse for andre. Men han sang slet ikke for nogen, knapt nok sig selv, det eneste sanspil han havde var fra en godt beskåret væg han stod og sang imod, nodebilledet var altså en beskåret væg, heller ikke det anførte han, ~~ikke~~ indimellem var det virkelig smukt, sart og nærmest gulligredt, det grædede i stemmen fik han ~~ikke~~ af til kontrol over og så var der klæng ~~ikke~~ på bastonerne og væggen svarede igen, han var stadig ikke ved bevidstheden, sanseløs stod han og svajede, kun optaget af sin sang, sådan må kanarien føle sig selv på de helt store ture, han sugede luft ind til blæsebælgen og drøede den ud igen, det blev mindre og mindre hysterisk, hvad han sådan valgte at synge, eller blev tvunget til ~~ikke~~ af sine stemninger, mer og mer samlede ~~ikke~~ sangen sig om de kunne beherskede midtertoner, han ~~ikke~~ sluttede med noget temmeligt velformet midt på lejret og ~~ikke~~ tænkte at nu var det tid til kaffe. Standsede, vente sig og ca. 5 ~~ikke~~ sekunder efter fandt han sig for fuld tryk syngene den her: Grøn er vårens ^hhak. Han var højt oppe den morgen.

7. 10. 70

Han sad og så ud i luften, så rejste han sig og gik ud midt i rummet og gav sig til at synge i vilden sky, midt på gulvet stod han og sang ret logiske forløb og alligevel var det som om noget trængte sig på som han ikke selv anede eller ihvertfald havde klar fornemmelse af, hvornår indtræder punktet hvor man ved hvorfor, midt i sangen eller før da han sad på stolen, reflekteret sang eller det spontane, men nu stod han der og sang ~~ixixixix~~ en vild sang, hysteriske udbrud vekslede med salmeagtige steder, som om klokken sommetider var halv ni. Det var ikke nogen dårlig stemme, men overhovedet ikke skolet og som sådan irriterende for mange og den rene fornøjelse for andre. Men han sang slet ikke for nogen, knapt nok sig selv, det eneste sæmpil han havde var fra en godt beskidt væg han stod og sang imod, nede-billedet var altså en beskidt væg, heller ikke det enfægtede han, indimellen var det virkelig smukt, sart og nærmest gulligrødt, det grædede i stemmen fik han af og til kontrol over og så var der klang på bæsternerne og væggene svarede igen, han var stadig ikke ved bevidstheden, sanseløs stod han og svajede, kun optaget af sin sang, sådan må kanarien føle sig selv på de helt store ture, han sugede luft ind til blæsebalgen og drøede den ud igen, det blev mindre og mindre hysterisk, hvad han sådan valgte at synge, eller han blev tvunget til af sine stemninger, mer og mer samlede sangen sig om de kenne beherskede midtertoner, han sluttede med noget temmeligt velformet midt på lejet og tænkte at nu var det tid til kaffe. Standsede, vente sig og ca. 5 sekunder efter fandt han sig for fuld tryk syagene den hex: "Gren er vårens hek". Han var højt oppe den morgen.

7. 10. 70